

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 691/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 39/2012 z 20. marca 2013 a jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Bratislava I a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. Ď. **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2013 doručená sťažnosť Ing. P. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 4 Co 39/2012 z 20. marca 2013 a jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených písomností vyplýva, že v konaní pred okresným súdom bolo rozhodnuté o návrhu sťažovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tak, že rozsudkom č. k. 11 C/69/2009-169 z 10. októbra 2011 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu nemajetkovej ujmy sumu 2 000 €, ako aj trovy konania a vo zvyšku návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie sťažovateľ. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol tak, že rozsudkom sp. zn. 4 Co 39/2012 z 20. marca 2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením zo 7. decembra 2011 vo veci samej, ako aj v časti týkajúcej sa trov konania potvrdil.

3. Sťažovateľ porušenie v bode 1 označených práv krajským súdom vidí v tom, že *„... nijako neodôvodňuje odmietnutie argumentov navrhovateľa uvedených v odvolaní týkajúcich sa výšky nemajetkovej ujmy a prihliadania na hodnotu odňatého volebného práva.... považujeme odôvodnenie krajského súdu v rozsudku č. k. 4 Co/39/2012-200 zo dňa 20. 03. 2013 za nedostatočné, ak nie priamo absentujúce...*

Sťažovateľ má zato, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku závažnosti zásahu do jeho základných práv a nepriznaním adekvátnej náhrady nemajetkovej ujmy porušil čl. 46 Ústavy SR...“.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave porušil práva Ing. P. Ď. podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd Bratislava I porušil právo Ing. P. Ď. podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. 3. 2013, č. k. 4Co 39/2012-200.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- EUR, ako aj trovy konania a právneho zastúpenia, a to do troch dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.*

5. *Okresný súd Bratislava 1 je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- EUR, ako aj trovy konania a právneho zastúpenia, a to do troch dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.*“

5. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 39/2012 z 20. marca 2013 podal „... dovolanie v mesačnej zákonnej lehote a z opatrnosti, vzhľadom na rozdielnu rozhodovaciu prax, sťažovateľ podáva túto ústavnú sťažnosť v zákonnej dvojmesačnej lehote odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, nevyčkajúc rozhodnutia o ním podanom dovolaní“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy túto poskytuje v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení čl. 125 až čl. 130 ústavy, a to za presne vymedzených procesných podmienok vrátane kvalifikovaného podania, návrhu na začatie konania, ktorého náležitosti sú bližšie ustanovené v § 20 ods. 1 a 2, § 49, § 50 a § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie rozhodnutia krajského súdu a jemu predchádzajúceho postupu okresného súdu v jeho veci najmä z hľadiska rešpektovania jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu (resp. práva na spravodlivý proces) a z neho vyplývajúce (a na neho nadväzujúce) ďalšie práva (bod 1), v dôsledku porušenia ktorých sa domáhal ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania najvyššiemu súdu zrušenia ním označeného rozhodnutia krajského súdu.

9. V súlade s ustanovením čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

10. Zmyslom a účelom už uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám

zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. Ak sa za tejto situácie (bod 8) sťažovateľ domáhal svojho práva jednak na dovolacom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súde rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Ústavný súd zaujal preto názor (podobne napr. I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

12. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2013

